

[Ingeborg Hansen.]

Omraade som paa alle andre Omraader inden for Lovgivningen vil det komme an paa den Person, der skal udøve den Gerning, Loven omhandler. Loven er kun et Skelet eller en Ramme, som angiver visse Retningslinier, og det vil altid blive de Personer, der skal føre dens Bestemmelser ud i Livet, der kommer til at udfylde den med Kød og Blod, alt efter deres Natur, Evner og Kundskaber. Men efter mit Kendskab til den danske Lægestand er der for mig ikke nogen Grund til at nære store Betæneligheder ved at give Lægerne en saadan Stilling, at der er Plads for deres Skøn.

Med disse faa Bemærkninger vil jeg tilsige den højtærede Minister mit Partis Hjælp til at faa Lovforslaget gennemført saa hurtigt som muligt.

Bjerre: Da mit Partis Ordfører i denne Sag er forhindret i at være til Stede, er Ordførerskabet tilfaldet mig.

Den for en Del endnu gældende Lov af 1906, Oktoberloven, vil efter Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag endelig være rationelt opdelt i sine logiske Bestanddele: dels den Del, der drejer sig om Bekæmpelse af offentlig Usædelighed, og som hovedsagelig er optaget i Straffeloven af 1930, dels den Del — for § 15's Vedkommende —, som er afløst af Beværterlovens § 30 og § 37, og endelig den Del, der omhandles af Lovforslaget om Bekæmpelse af Kønssygdomme. Disse Sygdommes store Farlighed er vel først i den sidste Menneskealder i hele sin Gru gaaet op for Folk, idet de senere følger af disse Sygdomme, navnlig tredje Stadium af Syfilis, først sent er erkendt. Tidligere hægede en Sygdom store Befolkningslag, den saakaldte Radesyge. Man vidste ikke, hvad der betingede Sygdommen, som angreb Knoglerne; i visse Kredse regnede man det nærmest for en Slags Børnesygdom, man skulde have overstaaet, men der er ingen Tvivl om, at nu er det gaaet op for Befolkningen, at denne Sygdoms Karakter er meget farlig, og de sidste Aar med det stigende Antal Tilfælde har nu yderligere aabnet Øjnene. Men til Trods herfor er der alligevel i mange Kredse en uhyre Ligegladhed, en Laden staa til, som gør saavel Lovgivningen som den i Forbindelse dermed staaende Oplysning meget paakrævet.

Hvad angaar det foreliggende Lovforslag, er der Grund til at rette en Tak til det Udvalg, der har udarbejdet Forslaget, og ogsaa til at takke den højtærede Indenrigsminister for Lovforslaget, der i det store og hele er særdeles logisk opbygget, og som, saa vidt jeg kan se, rammer, hvad der skal rammes. Der er ogsaa taget Hensyn til den Mulighed, at man ikke behøver en Lovændring, hvis man muligvis skulde konstatere nye Sygdomme, som kan henføres under Begrebet Kønssygdomme, idet Indenrigsministeren kan bestemme, at en saadan Sygdom efter Indstilling fra Sundhedsstyrelsen omfattes af Begrebet og behandles paa lige Fod med andre Kønssygdomme.

Der er i § 3 indført den udmærkede Regel, at Personer, der ved eller har Grund til at formode, at de lider af Kønssygdomme, er forpligtet til at underkaste sig Undersøgelse. Blot det, at man har en Mistanke, idet man har været udsat for at kunne blive paaført en Kønssygdom, eller paa anden Maade har Formodning derom, gør, at man allerede derved er forpligtet til at lade sig undersøge og underkaste sig fornøden Behandling, i det hele taget efterkomme de Paalæg, som Lægen giver.

Der har været nogen Diskussion om, hvilke Læger der skulde kunne udføre de Funktioner, som er nødvendige efter Loven. For en rent umiddelbar Betragtning kunde det maaske siges at være meget naturligt, at enhver Læge, der har Praksisret, kunde udføre disse Funktioner, men jeg kan ganske tilslutte mig Udvalgets, Sagkundskabens og den højtærede Indenrigsministers Opfattelse, at det er at gaa for vidt. Der er en særlig Grund til, at jeg mener dette, og det er den, at efterhaanden som Videnskaben gaar frem, stiger Kravene til den enkelte, og man kan ikke formode, at enhver Læge er i Stand til paa den hurtigste Maade at erkende Sygdommen. Dertil kræves særlige Forudsætninger; visse Apparater er nødvendige til den hurtigst mulige Konstatation af Sygdommen.

Og det at faa Sygdommen konstateret saa hurtigt som muligt er netop af meget væsentlig Betydning, idet der ellers let vil hengaa et Stykke Tid, hvor Sygdommen ikke er erkendt, et Tidsrum, i hvilket Sygdommen er meget smittefarlig. Det gælder derfor om at faa Sygdommen erkendt saa hurtigt som